

СВОБОДА
UKRAINE'S ONLY
FOUNDED 1993

СВОБОДА
UKRAINE'S ONLY
FOUNDED 1993

Svoboda ISSN 0274-6964 is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNIA (201) 451-2200

Свобода УМС у Вашингтоні (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to "Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302 Tel: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Подписателям на р.к. \$40.00, на перевод: \$22.00, на 3 месяца: \$120.00. Для членів УМС: \$150.00 р.к. За кожну зміну адреси \$1.00. Чеки, "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті, доповіді, підписані авторами, не можуть вдовольнити вимоги Редації. Редакція застерігає своє право в потребі виправити і скоротити надіслані матеріали. Неземовані матеріали повертаються тільки тому, коли автор собі це виразно застеріг. Документи задовольнюють коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, NJ 07303

А далі підголовок: Аня томія динорава. Цей динорава, як згадує, погубив інфляція. "Економіст" більш подаеть детальну аналізу проблеми. Нема драматичного способу знищення держави як підкорення її владі і допустити таловую інфляцію. А брак реформи є її причиною. В Україні ж виступається не введення реформи економіки. Шовкова тераси спринчела б соціально й етнічно експлуатувати б найшлюбніші заселені у більшості росіянами індустріальні східні терени, а це небезпечно, тому краще поступати поступово з реформами, навіть коштом інфляції. Виявляється, однак, що не реформа це більш загрозлива, ці східні елементи нині являють за привернення СС, де було життя краще. Коли хто порівнює ситуацію в Польщі з Україною, де реформа успішна, то Кравчук виправдує це тим, що Польща успадкувала рідний державний апарат, коли Україна мусить свій собою творити. Україна не мала своїх відповідних адміністративних. Наявний апарат уміє тільки виконувати інструкції з Москви. Цитуються опінію Богдана Кравченка, директора

Імперські амбіції Росії

Президент Росії Борис Єльцин заявив закінчення минулого тижня, що Росія, як член Раді Безпекі Об'єднаних Націй поставити перед, якщо Америка згопосить там пропозицію, щоб застосування економічних санкцій проти Північної Кореї за її ставлення щодо творення своєї атомової зброї. Єльцин мотивував становище Росії фактом злегкавання його, президента Росії, у нарадах щодо Північної Кореї. Єльцин обурювався, що Америка не взяла під увагу його становища, щоб у справі Північної Кореї спикати міжнародну конференцію. Російський міністер закордонних справ Андрій Козирев застерігався, що всі рішення які стосуються ситуації на Балканах, мусять прийматися з участю Росії. Згопосивши своє бажання стати членом Європейського економічного союзу — Росія поставила передумову, щоб вона, Росія, як величезна держава в Європейському Економічному союзі права вета. Рада Е Союзу на таке не погодилася і Росії до членства у цій організації не допустили.

До такого розумового становища Росії примичився не так факт найбільшої території і числа населення Федеративної республіки Росії, як перемога в останніх парламентських виборах російських імперіалістів типу Владіміра Жириновського. Примичився теж факт, що західні аліянти погодилися визнати Росію, як наслідника Советського Союзу. У практиці таке визнання дало Росії одне з п'ятипостійних членств в Раді Безпекі Об'єднаних Націй. Насправді, після розпаду ССРЗ збільшилося одне місце в Раді Безпекі ОН і на те місце претендували Німеччина і Японія.

Але, хоч в наступному 1995 році світ відзначати 50-літній закінчення Другої світової війни, західні аліянти ще не забули, скільки людських жертв і скільки гора накіпали два похилати, які розпочали ту Другу світову війну — Гітлер і Сталін. І не забули Японії підступного нападу на зосереджені у Перл-Гарборі американську морську флоту 4-го грудня 1941 року, що втягнуло Америку у ту страшилку війну на двох фронтах. У висліді ті міркування — західні аліянти воліли призначити місце постійного члена в Раді Безпекі теперішній ніби демократичній Росії, як Німеччині чи Японії, дарма що ці обидві країни належать до "великої сімки" найбільш упримисловлених країн світу.

Імперські амбіції Росії, за якою, мовляв, треба захищатися при вирішуваних всіх міжнародних подій, не стоять у ніякому відношенні до ситуації в Україні. Росії. Тамтешні розбійні діїшли від таких розмірів, що в минулому тижні на вулицях Москви одна збройна банда в білій доні змела стріляючи, жертвою якої впади численні вбиті і ранені цивільні люди. У новинах американських радіо-телевізійних станцій повідомлено, що Єльцин викликав військо на вулиці Москви, бо поліція виявилася безсилною. Але той логічний енергійний крок Єльцина викликав негайний спротив ворожого Єльцинової парламенту, який пригадав собі, що це "порушення гарантованих конституцією прав людини". Парламентарний блок у Росії крайніх реакціонерів та комуністів — на сторожі "прав людини". Це трагікомедія, але вона допускальна у затяжній боротьбі за владу, яка ведеться у Росії.

На цьому місці була вже нагода звернути увагу, що в цьому відношенні в Україні ситуація трохи краща, бо в Києві не було і нема боротьби за владу, — є боротьба між конструктивними і деструктивними силами, є жалюгідне партійництво, яке довело до теперішнього приходу до проводу у Верховній Раді й Уряді комуністів, — але це, за всією вірогідністю, являє перехідове, проміжне, бо широкі верстви суспільства і народні маси вже надто сильно приязні до факту державної незалежності. Закордонні імперські амбіції Росії почасти не нешкідливі. Внутрішня економічна криза, слабкість внутрішнього апарату безпеки і відосередковий гін мусульманських членських країн Російської Федерації не дозволяють пускати на ризиків імперіалістичну авантюру.

Микола Бараболка

"УКРАЇНА — НЕПОСЛУШНА ДИТИНА"

Інституту Адміністрації у Києві, який має виключити, що міністер фінансів Григорій П'яченко — це "голова з цементу", советський бюрократ, а він керує фінансами від початку незалежності. Найважливішою перешкодою для переведення реформи, яку нещодавно турки, як теж незгода між демократами. Номеклатурники контролюють владу на всіх рівнях. Вони закликують комуністичні догми в користь особистих інтересів. Директори державних підприємств і колегієв розпорядкають 90 відсотків національного прибутку. Слабкість та несприятелі законодавства уможливило цим "хлопцям" відомі закони, до якого причисляється теж слабкість центрального Уряду в Києві. Це уможливило їм домінувати монополізувати позицію на місцях, що використовують. Вони ринуть про платню робітника, про його помешкання, до якої шко-

Розмови про "партію владу" в Україні закордон не похвалялись під час передсідної кампанії і не закликали після її завершення. До цього великого мірою прислухалися, на наш погляд, комуністи, тобто — сама їхня поява на політичній сцені від торшньої ладності, до неомого значного успіху у виборах.

Двополосна картина чи радше, віз нашого політичного світу, здається, остаточно зруйнувалася замість зручного (бо спрощеного) бінарного протиставлення "сильно-вождів" демократичній, масмо тепер як й не повноцінний спектр політичних сил, до прийнятих три основні й досить різні за своїми кольорами групи.

Комуністи своїм воскресінням із політичного небытия повною мірою відновили (та ще й збагатили найбільшою фракцією) показали, що попередня "червоная" більшість — післякомуністична, "партія владу" — не така вже й червоная, в кожному разі, є й значно "червоною" від неї і значно небезпечнішою: червоная барва українських комуністів (тобто — "комуністична Україна") мідно розбавлена брунатною — російсько-німецькістю й промісрковою барвою.

На цьому тлі крипокомуністична "партія владу" виглядає вже аж ніяк не

Микола Рабчук, Київ

ЧИ ІСНУЄ В УКРАЇНІ "ПАРТІЯ ВЛАДИ"?

З подальшої аналізи, здійсною автором, однак, випливає, що існування "партії владу" заперечується ним лише на суто формальному рівні: її й справді не існує як традиційної, організаційно оформленої політичної партії, — що сповідує ту чи ту ідеологію, проте вона безумовно існує як певний феномен, як значна і реальна суспільна сила, така собі, скажімо б, "неформальна організація".

На наш погляд, це достеменно висновок, як: крім усього, показує, теж за всієї своєї "неформальності" й протестності, "партія владу" існує як цілком конкретний політичний феномен, а також — що навіть ті, котрі напевно заперечують існування "партії владу" чудово розуміють, про що йдеться: не лише Д. Джангирова дає промилування аналізу "існуючої партії", а й Д. Павличенко, стверджує, що "на жаль, немає в нас "партії владу", тут-таки закликає демократичні сили "виступити в союзі з безпартійними, тобто тими, хто напевно належить до мітичної "партії владу", — "мітичну" "партію владу" поет, як бачимо, просто замінює між мітичними "безпартійними".

Прямий чи опосередкований (у формі заперечення) захист "партії владу" представниками її власної ідеології, а також — з боку демократів, "державників" — загальом зрозумілим. Несподіваним виглядає подвійний виступ із табору космополітичних лібералів. Сергій Рахманін у "Київській відомості" (3-го березня 1994) стверджує, що "хто заперечує існування такої партії, той чудово розуміє, про що йдеться: не лише Д. Джангирова дає промилування аналізу "існуючої партії", а й Д. Павличенко, стверджує, що "на жаль, немає в нас "партії владу", тут-таки закликає демократичні сили "виступити в союзі з безпартійними, тобто тими, хто напевно належить до мітичної "партії владу", — "мітичну" "партію владу" поет, як бачимо, просто замінює між мітичними "безпартійними".

рух, розбіжності. В останніх виборах, після відходу групи, теж замість асисти кампанію проти номеклатурників, побилали себе взаємно. Цитують: Михайло Гориня, лідер Республіканської партії, один із найбільш респектабельних політиків генеральної мови, теж кампанію проти Гориня, лідера Консервативної Республіканської партії, і прогрес". Та найбільш невинуватий розлом — це між Коаліцією Демократів і Блоком Реформ Кучми; ці дві групи могли б були зформувати ефективну коаліцію проти партотарії. "Економіст" угадує, що Кучма був би найбільш успішним президентом; його натяки на конечність співпраці з Росією — реалістичні. В "Огляді" згадується, як приклад неготи між демократами і лібералами, економістами, які могли вивести економіку на чисту воду, — Ланового і Пилипенка. Замість спадати, вони один одного, як про це чує, Економіст, обстрілюють закликами. Словом нема "згоди в сімействі" в нашій Україні. І жує це бачать і дивуються...

Закінчення буде.

Вийшов, без будь-якої координації з боку "партії хамеліона".

З подальшої аналізи, здійсною автором, однак, випливає, що існування "партії владу" заперечується ним лише на суто формальному рівні: її й справді не існує як традиційної, організаційно оформленої політичної партії, — що сповідує ту чи ту ідеологію, проте вона безумовно існує як певний феномен, як значна і реальна суспільна сила, така собі, скажімо б, "неформальна організація".

На наш погляд, це достеменно висновок, як: крім усього, показує, теж за всієї своєї "неформальності" й протестності, "партія владу" існує як цілком конкретний політичний феномен, а також — що навіть ті, котрі напевно заперечують існування "партії владу" чудово розуміють, про що йдеться: не лише Д. Джангирова дає промилування аналізу "існуючої партії", а й Д. Павличенко, стверджує, що "на жаль, немає в нас "партії владу", тут-таки закликає демократичні сили "виступити в союзі з безпартійними, тобто тими, хто напевно належить до мітичної "партії владу", — "мітичну" "партію владу" поет, як бачимо, просто замінює між мітичними "безпартійними".

Прямий чи опосередкований (у формі заперечення) захист "партії владу" представниками її власної ідеології, а також — з боку демократів, "державників" — загальом зрозумілим. Несподіваним виглядає подвійний виступ із табору космополітичних лібералів. Сергій Рахманін у "Київській відомості" (3-го березня 1994) стверджує, що "хто заперечує існування такої партії, той чудово розуміє, про що йдеться: не лише Д. Джангирова дає промилування аналізу "існуючої партії", а й Д. Павличенко, стверджує, що "на жаль, немає в нас "партії владу", тут-таки закликає демократичні сили "виступити в союзі з безпартійними, тобто тими, хто напевно належить до мітичної "партії владу", — "мітичну" "партію владу" поет, як бачимо, просто замінює між мітичними "безпартійними".

(Закінчення буде)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Андрій Чорноволський

Весняна виставка О. Поліщука

Ім'я талановитого майстра пензля і скульптури Ореста Поліщука давно відоме не тільки серед української діаспори. Його твори не раз експонувалися перед широкою і найрізноманітнішою аудиторією на численних міжнародних виставках і прикладного мистецтва Америки. Адже за плечима мистця понад 30 років кріпкої праці.

Ще довсім дитиною тяжка доля вигнала майбутнього майстра на чужину, яка стала його другим батьком. Завдяки цьому людською він наважиди залишився зі своєю родиною Україною. І та сивинська краєзнавча і тут і зараз красує залишиши свій виступ в творчих доробках художника.

Природний дар, широта поривань душі, шире і відкрите серце, дають йому змогу своїми працями наділити кожного з кожного подиху України, відчувати пульс її життя.

Ось і нещодавно любитель прекрасного мали нагоду познайомитися з найновішим творчим здобутком мистця, який був представлений на виставці в галереї коледжів Роквіл, Мериленд, а якому він є професором та керівником школи мистецтва. Відкриття виставки відбулося з чисельною участю гостей зі столиці метрополії — Вашингтону та Балтимору, які висловили свій слова похвали творчості мистця.

Відомістю до абстрактізму, художник досягав до передачі на своїх полотнах культуру і побут етнічних регіонів західної України, їх природну красу. Глибина змісту кожної картини, ніби відображення тиснієї тієї далекості його батьків, замкненої в кожному певному циклі життя. Розноманітність тематики спонукає глядача до роздумів, аналізу баченого. Висока культура, тонке відчуття композиції, плавно лінійні овалні форми, насиченість і гармонійність послання кольорів є основним в його творчості.

Оглядаючи виставку, зупиняючись біля кожного експонату, мимоволі переносишся думками в світ мистецтва країн, як, наприклад, картина, що нагадує нам чудові полотна Караваджі, засіпані пахучими травами, а на передньому плані — прекрасні червононі макі. Наступний експонат переносить нас у світ мелодій, світ стрімкого гуцульського татцю на фоні зелених смуг.

— так називається полотно, а якому художник застосував шпатель. Шоста частина мистецтва трі важливі речі: спогад автора про його перебування у Київському підлітці в 1942 році, інтер'єрний тим, що зарисовує умовини підлітної під в Києві та обставини життя мешканців нашої столиці під доботом німецької окупації. Друга частина дає уявлення про публіцистичні підлітні твори автора, серед яких не останнє місце має аквар автор київки. Малюнок була спроба винести українську проблему на міжнародній форумі при нагоді міжнародної конференції в Парижі у 1946 році. Власне автор створює реалізацію ту справу з рамені УГВР. Йому вдалося до тієї акції залучити ряд компетентних осіб, а найбільш успішним Прокон вважає підписання спільного меморіалу до учасників конференції від УНР і УГВР. Це вдалося зробити за участю і участю і участю тодішнього міністра закордонних справ еміграції УНР, Олександра Шумляна, що жив у Парижі і багаторазово своїм знайомством, досвідом і зв'язками, "новим" у дипломатичному діді, представникам УГВР. На жаль, Мюнхенська краєзнавча уряд УНР дезавував акцію свого міністра і вона не мала бажаного впливу на подальший розвиток взаємин між УГВР і УНР.

У політичній літературі, як згадали в історіографії, нема створеної обставини, бо тут грають роль суб'єктивні моменти. Але суб'єктивні моменти не є деструктивними. Існують певні норми і стандарти, які ставлять межі суб'єктивному підходу. В першу чергу тут грають роль етичність, що зформувалися це римські правниці, так "Нікого не ображати і кожному віддати належне". Автор викладає добрий баланс між об'єктивним і ікній інтерпретації. Це найкраще відношення до його позитивного настановлені до почини другої фракції ОУН, наприклад, у справі відтворення політичної Воєначальни Раді в Києві і до інших, часто controverciaci фактів і проблем української політики.

Завданням доброї публіцистики є формування і унагальювання політичного думання громадянства; освітлювати рефлектором знання і аналіз проблем, які часто невидні для необізнаного ока; зважувати на не раз притиснені небезпекі і до певної міри прогнозувати майбутнє. З цих завдань виступає автор блискуче. Сьогодні вже можна побачити наслідки його твердження і прогнози.

(Закінчення на стор. 8)

Роман Борковський

РОЗПОВІДЬ ПРО РОКИ ВІЙНИ, РЕВОЛЮЦІЇ ТА ЕВОЛЮЦІЇ

Миротвора Прокон, Наперсодні незалежної України: спостереження і висновки. 1993. 646 стр. Нью Йорк, Наукове Товариство ім. Шевченка.

Але свідомі і відважна реакція на нові подвиги прийшла в Україні, про що автор розповідає у третій частині книги, в якій широко описує й аналізує рух спротиву в Україні в нових обставинах і нових формах. Корініи спротиву в діях дисидентів 1960-х років його задухали, але він відживав у 80-х роках. Цей період є дуже добре зрозумілим у контексті української державної ідеології, "Пролог" і "Зароз", в докладній формі розкрити від Гербовської віддиги до проголошення суверенітету УСРР можна знайти в книжці Анатолія Каміньського п.з. На перехідному етапі (Мюнхен 1990).

У четвертій частині автор описує відносини між Україною та Росією і Польщею. Провідною ідеєю цієї частини є теза про те, що добувасяється взаємин між цими трьома народами можливі тільки при визнанні і пошукуванні прав українського народу на свою державу незалежності. Очевидно, центральною проблемою є російсько-українські взаємини, яких призначені дії статті "До питання українсько-російських взаємин" і "Комплекс імперіалістичного дальтонізму".

Не залишає автор поза свою увагою і російську еміграцію, серед якої видно деякі позитивні зрушення в українському питанні, але вона не спроможна поборитися дивної імперіалістичної настанови та радше ідею нею в даній з російськими імперіалістичними ішовістами в Москві. А проте, тієї переламаною в імперіалістичної ішовістичної настанови може унормалізувати взаємини між Україною і Росією.

Кращий проспект бачить автор на відтинку українсько-польських відносин. Незважаючи на наявність давніх антагонізмів, процесів і фальшивих уявлень серед великої частини польського суспільства, тенденція позитивного

ревізіонізму в українському питанні набрав на силі в Польщі і в еміграції.

На початку частини, "Причини до політичних портретів" автор поставив політичну силістку Дмитра Донцова, що увійшов в найновішу історію України, як "ідеолог організованого українського націоналістичного руху 1920-их і 1930-их років у західних областях України та в еміграції" (стр. 511). У зарисовуванні політичного обличчя Донцова автор виявив велику дозу об'єктивності, відзначаючи не тільки позитивні, але і негативні риси його доктрини. Про позитивну сторону концепції Донцова він пише так: "Отже, самостійна Україна, боротьба проти Росії, як головного ворога і проти більшовизму, як найновішої загрози російському імперіалізму, переживання нації, культ сильної людини, німота творчій мислі, дисциплінована організація — це були гарні ідеї, філософії і політичної програми Донцова" (стр. 517).

Проте автор не замикав очей на негативного його доктрини. Він пише: "А проте, у своїх дискусіях він пропонував нам і нахвилю націоналістичному руху 30-их років діді елементи, які різноманітні і відмінні від російської" (стр. 521). Це дуже важливі і відмінні твердження. Але саме у статті про Донцова трапляється найбільша помилка книги. Автор пише: "Меморандуми його майже не стали його доктринами" (стр. 521). Але це не так. "Судові документи" — це не доктрина, а тільки документи, що він її виходив на студентському з'їзді у Львові 1913 році і в якій поставив постулат державної самостійності України як безпосередню мету боротьби українського народу" (стр. 513). На жаль, те твердження розминається з дійсністю, бо Донцов у згаданій доповіді не пропонував самостійності України, але відокремлення від Росії вразі прилучення її до Австро-Угорської монархії після спільної перемоги у війні з Росією. Про це легко переконатися, бо в статті "Українська націоналістична доктрина в ХХ столітті", том I, стр. 168-190.

Інші "причинні" стосуються осіб зазначених у революційно-визвольному русі, і до яких автор має особисті і, можна навіть сказати, позитивно-емоційні відношення. Ці особи — це Богдан Кравців, Роман Шухевич, Володимир Сталік, Дмитро Майстрів і Яро-

ЗВЕРНЕННЯ І ЗАКЛИК ДО ЧИТАЧІВ „СВОБОДИ“!

Коли на початку квітня з'явився у відомостях з'ясування Головного Екзекутивного Комітету було подано, що з огляду на великі кошти видання щоденника „Свобода“, які значно зросли у минулому чотирьох роках, делегати на черговій Конвенції мусять розглянути різні пропозиції, між іншим, можливість переходу щоденника на тижневик, або мусять затвердити значну підвищу передплати. Опис на сторінках цієї сторінки газети почали поводитися голоси підтримки багатьох визначних громадських діячів для цього єдиного щоденника щоденника поза межами України.

Ось кілька голів: Д-р Лариса Ониськівна, Лоренсид, Н. Дж.: „Дозвольте висловити свою думку, для того, щоб мати щоденник, член УНСОЮЗу будуть платити навіть 60 дол. Але нам потрібно щоденника. Без нього згубляється зв'язок, життя громади, а й тоді так УНС“.

Отже Е. Шараневич, Керконсон, Н.Й.: „З хвилею проголошення незалежності України та з огляду на події, які тепер відбуваються в Україні, ми, диспора потребуємо інформації з нашої батьківщини кожного дня. Подією суттєво належати відповідної суми на членів УНС, як передплата за щоденник „Свобода“.

Немає сумніву, що так Головний Екзекутивний Комітет, як і читачі, не хотіли допустити до цього, щоб „Свобода“ перестала бути щоденником, хоча може не щоденно пошта доставляти його до місця замешкання читача.

Тепер Головний Екзекутивний Комітет УНСОЮЗу звертається до всіх читачів, членів, як і нечленів, з гарячим проханням допомогти цій щоденнику адекватно не тільки добрим словом про нього, але також і ділом, доплачуючи до своєї передплати та перекладаючи зарозум шестру пожевру на Пресовий фонд „Свободи“.

У повідомленні про підвищу є подано, що всі кошти однієї річної передплати вносять 112 дол. річно, а сам тільки другі переклада щоденника вносять 41.60 дол. річно.

Конвенційні делегати взяли до уваги, що деякі читачі, старші виком, не будуть спроможні відразу платити вищої передплати і тому встановили таку малу підвищу та її поступовий зріст. Але всім відомо, що багато наших сеньйорів — це є найбільше жертвенні особи на всі громадські цілі, які скоро і швидко відбудують на всі потреби, так на Північно-Південно-американському континенті, як і на потреби братів і сестер в Україні. Головний Екзекутивний Комітет є переконаний, що і в цьому випадку всі читачі зрозуміють це складну фінансову ситуацію Видавництва „Свободи та своєю пожеврую допоможуть йому вести далішню безперервну працю для добра української громади та української справи.

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНС

Ім'я і прізвище.....

Адреса.....

Передплата.....

Пожеврта.....

Дорогі Читачі!

На останньому засіданні Головного Екзекутивного Комітету, при кінці місяця березня р.к. детально передискутовано проблему великих коштів і недовір, зв'язаних з виданням щоденника „Свобода“ англійського „Українського Тижневика“ та місцевих „Веселка“.

Щоб заробити дефіцитну у висоті 1 м. дол. кожного року, виданні були різні роз'яснені, які Головний Екзекутивний Комітет планували подати до розгляду черговій, 33-й Конвенції.

Описав вив'язалася на сторінках „Свободи“ жива дискусія на тему того, чи не бути „Свободи“ — єдиному щоденникові у диспори. Делегати на 33-й Конвенції щоденник взяли до уваги бажання більшої членів, що щоденник мусить даліше існувати, бо без нього перестане існувати українська закордонна громада.

Але щоб допомогти нести титар видань рішено на 33-й Конвенції підняти поступово передплату щоденника „Свобода“ як слідує:

Нова передплата „Свободи“:

Для членів УНС	
Від 7/1/94	\$30. річно або 12 ш. денно
Від 7/1/95	\$45. річно або 17 ш. денно
Від 7/1/96	\$65. річно або 25 ш. денно
Для нечленів УНС	
Від 7/1/94	\$55. річно або 21 ш. денно
Від 7/1/95	\$70. річно або 27 ш. денно
Від 7/1/96	\$85. річно або 33 ш. денно

Передплата англійського „Українського Тижневика“ встановлена, як слідує:

Нова передплата „Українського Тижневика“:

Для членів УНС		Для нечленів УНС
Від 7/1/94	\$20 річно	\$30 річно
Від 7/1/95	\$30 річно	\$40 річно
Від 7/1/96	\$35 річно	\$50 річно

Нова передплата дитячого журналу „Веселка“:

Для членів УНС		Для нечленів УНС
Від 7/1/94	\$7 річно	\$10 річно
Від 7/1/95	\$9 річно	\$12 річно
Від 7/1/96	\$11 річно	\$13 річно

Чому потрібно було підвищити передплату видань? Ще від 1982 року обов'язку була для членів річна оплата „Свободи“ у висоті 15 дол., коли писемно й на Конвенції Рочестері з 7.80 дол. Тобто за кожну „Свободу“, доставлену до дому, передплатники члени тепер платили по 6 центів денно а нечлени 14 центів денно.

Які прибутки мало Видавництво „Свободи“ у 1993 році?

Від 4,117 членів УНС, з членськими виданнями	\$53,200
Від 4,302 членів прямо до „Свободи“	\$65,291
Продаж на станках	\$7,000
Від нечленів (по 40 дол. річно)	\$980,00
Разом з передплат	\$223,500
Датки на пресовий фонд „Свободи“ з 30 грошів	\$11,545
	\$240,000
Разом прибутки у 1993 році	\$475,045

Видатки „Свободи“ у 1993 році:

Кошти друкування і висилки „Свободи“:	Денно	Річно
4-стороннього числа (260 чисел)		
Патр (2/3 роки) коштує як і \$360	\$ 270	\$ 70,200
Почтова пересилка	\$1,500	\$390,000
Матеріали і хемікалії	\$ 30	\$ 7,800
Разом	\$1,800	\$468,000

Платні, зв'язані з друком та висилкою	\$81,458
Платні редакторів, кореспондентів та складів	\$544,401

Кошти беневітів працівників (групова і медична забезпечення, пенсія 35% суми платення)	\$ 219,051
Разом: всі платні і беневіти	\$ 844,910
Інші видатки (телефон, факс, направи машин тощо)	\$45,335

Всі видатки „Свободи“ у 1993 році	\$1,358,245
Всі прибутки „Свободи“	\$ 475,045
Недолік „Свободи“ за 1993 рік	\$ 883,200

„Свободу“ друкується тиражем 12,000 примірників денно.

Кошти видання щоденника є \$1,358,245 річно або 43 центи за кожну чотиристоронню газету денно, або 112 дол. річно.

Тому, що передплата вносимості для членів тільки 12 центів денно, УНСОЮЗ доплачує в першому році 31 центів денно до кожної газети.

Гостинна...

(Закінчення зі стор. 1)

Старший Богданович Волянський у 1974 році спочатку як двохлітній ансамбль при Академії св. Юра в Нью-Йорку, „Промінь“ аж 20 років живе повсякденним творчим життям. Відлучившись від вищезгаданій Академії у 1978 році, він став самостійним гуртком. Тоді ж до двохлітнього ансамблю приєднався чоловічий голос. На сьогоднішній день „Промінь“ нараховує 16 учасників. В репертуарі „Проміня“ — українська класика, популярні пісні, духовні твори і обробки українських народних пісень, багато з яких належить перу дотеперішнього керівника і диригента, промотора ансамблю Богдана Волянського.

Конференція мистецтв проходила в Союзі — Олі Ходоба-Фриз. Серед мистецтв виставка писанок і кераміки Софії Зелік (в бібліотеці) та сорочників Анастасії Трукала з написанням на українську тематику (в альтанці). Керівник ансамблю на ослі — Соня Семанівна.

УТОЧНЕННЯ ДО СТАТТІ „ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА В УКРАЇНІ“

В числі 12 щоденника „Свобода“ з датою 15 червня у інтерв'ю п. н. „Дитяча література в Україні дуже потрібна“ випушено таке твердження: Делегати, складені з директора В-ва „Веселка“ з Києва Яреми Говня, редактора В-ва Василя Василяха і д-ра Наталії Пауза, заступників редактора збірника „ДЦУ-НР в екзилі“ виданого В-вом „Веселка“, презентували головному редакторові Зенонові Смикові примірник цієї новоюданної книжки з відповідною ледкацією.

У записі про підписку В-ва просимо прийняти уточнення: „Микола Павлюк, голова Інституту Дослідів Модерної Історії України, що й підготував до друку збірник „ДЦУ-НР в екзилі“ (Дер. Центр УНР перестав діяти з хвилеюю передати мандат ДЦУ-НР в екзилі Президентом України).

● ФРАНЦУЗЬКИЙ МІНІСТЕР закордонних справ Ален Жюппе знаменує міжнародну співпрацю у балканській кризовій зоні у Франції і закликає, що Франція разом зі своєю європейською і африканською партнерською тотою до інтересів і цієї країни. На думку А. Жюппе, тотою негатиє айськоського втручання дасть змогу припинити бойню в Руанді і захистити населення від знищення. Французький міністер запропонував посилити контролю за дотриманням ембарго на доставку зброї зоруженим руйнівним сторонам і не допустити до процесу національного зміщення Організації міжових осіб.

Весняна виставка О. Поліщука

(Закінчення зі стор. 2)

О. Поліщука: „Мати“

Розповідь про роки війни...

(Закінчення зі стор. 2)

Виявлялися правильними. У вже згадуваній доповіді Донцова він звертається до свого покоління з таким словом: „Колі почуття відповідальності перед нашою нацією для нас не порожнім звуком, то стреміться бути воні, згадуючи нас, не паленні зі стиду. Аби прокляття їх не впало на нашу пам'ять. Аби могли сказати, що ми вклали в нашу справу силу нашого чуття і темпераменту, ясність думки і незламну волю“. Таке питання можна ставити перед кожним поколінням. Якщо мова про покоління Другої світової війни, то відповідь на неї дає книжка Мирослава Пропака.

Показ ноші в Лос Анджелесі

Марійська Дружина при українській католицькій церкві Пречистої Діви Марії в Лос Анджелесі це раз провела свою активність, влаштувала для громадськості, запису на імпресу, на присми і корисну імпресу показ ноші.

Імпресу відкрив Єва Гев, голова Марійської Дружини в Лос Анджелесі. Отже парох монс. П. Леськів поблагословив Божі дари і після цього, на якому було понад 150 осіб, почався показ ноші. Пояснення давала Еліна Перез, завідувачка крамниці, з якої приходили експонати. Десять молодих і децю старших пані продемонстрували у трьох турках зразки найновішої сучасної одягної і вечірньої ноші.

На мою думку, стиль цих строй був консервативний. Не бачилось екзотичної асиметрії, притаманної моді, доміж з якої призначено для дітей — жерта катастрофи у Чорнобиль. Марійська Дружина в Лос Анджелесі це раз продемонструвала перед українською громадською своєю національну зрілість наполегливою важкою працею.

Igor Leski

„Єдина...“

(Закінчення зі стор. 1)

журнал „Україна“, Союз Українців в Україні і Товариство Репресованих. Премій приділено в цьому році десять, з тим, що чотири надали сильні саме і. Н. Світличним і Р. Конквесту з Р. Разаманіном, художником Андрієм Антопійу і Юрієві Герці і по смертю художникової Вікторії Заречкою з композитором Володимиром Івасюком. Так що у висліді 14 осіб нагороджено преміями.

Знаєте, — немов опрацюючи, розповідав Н. Світличний, — я навіть не дуже хотів їхати до Києва на вручення премій, бо мені було ніяково, що я таку дістала. Але я мала думку, яку може тепер віднести переклада в життя, а саме створення в Києві Музею шістдесятників, бо була переконана, що не я дістала цю премію, а виставлю усі шістдесятники. Про це я говорю в своєму спогаді, беручи, як мотто, слова Ліни Костенко, що „єдина стала мистецтва — правда“.

Такий засад були вірні усі шістдесятники, імена яких і анічили, розпочинаючи від журналіста Валерія Марченка. І саме серія про цих численних друзів була в останні роки темою моєї передачі в радіо „Свобода“. Те, що я відішла своєю трією нагороду у сумі 10,000 купонів на заповнення музею, прийняли усі дуже прихильно. Відразу того самого дня Петро Гончар запропонував поєднати цей задуз з музеєм імені Гончара, директора Літературного Музею запропонував там влаштувати відділ шістдесятників, а при тому це і знайшовся чоловік, який обіцяв дістати акти шістдесятників і відкрити тепер архів копіювання КГБ. А тут я зі своїм подумком із підлогою куреня „Верховина“ побачив підготовку відповідної вечір, присвячений шістдесятникам, та провести збірку на цей музей, і масо

Хочеться лише привакути слова Н. Лавренка, додано до того жби зробити, щоб на товаришів журналістичної праці, як Надія дістала належне призначення за те, що вони сяйли інішим.

Хочеться лише привакути слова Н. Лавренка, додано до того жби зробити, щоб на товаришів журналістичної праці, як Надія дістала належне призначення за те, що вони сяйли інішим.

ВІД СЕРЕДИ, 15-го червня, між Ватиканом та Ізраїлем існують повнозаступні дипломатичні стосунки. Домовлення на проєкторі досягнути ще шість місяців тому, коли вперше підписали угоду про взаємне визнання. Повод 45 літ Ватикан втримувався від визнання Ізраїльської держави, однак зв'язався з нею після підписання у Вашингтоні ізраїльсько-палестинського договору щодо палестинської автономії в смузі Газі і районі Єриху. Відносна Ватикан, як і раніше, відмовляється трагувати Єрусалим як столицю Ізраїлю.

Діагнозом болочного вістоку, що 16-го червня 1994 р. в Саратова, Фла, відійшов у вічність наш надйорочний муж і батько

Бл. п. ІНЖ. ЗЕНОН Б. САЛІЙ народжений 16-го квітня 1922 р. в Усмі, Україна

Залишив у глибокому саукту: дружині — ГАЛЮ дочок — МАРТЮЮ І ГІТУ сина — РОМАНА з дружиною ХРИСТИНОЮ родину в ЗСА в Україні!

Похорон відбудеться 21-го червня 1994 р. з церквою Успення в Храмі Пресвятої Богородиці в Ногі, Фла, на цвинтарі Memorial Gardens у Венос, Фла.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ

КАРПАТСЬКИЙ СОЮЗ У ЗСА ділиться сумною вістою зі своїми членами і широкою громадськістю, що у п'ятницю 17-го червня 1994 р. відійшов у вічність

Бл. п. д-р ОЛІГАН ХИМИНЕЦЬ

громадсько-політичний діяч, помічник голови Карпатського Союзу. Родився послиного висловлення глибоко саукту.

Похорон відбудеться 17-го червня 1994 р. з церквою Успення в Храмі Пресвятої Богородиці в Ногі, Фла, на цвинтарі Memorial Gardens у Венос, Фла.

ЄДИНІ ВИСТУПИ І СХІДНІЙ АМЕРИЦІ ТЕАТРУ ім. ЛЕСЯ КУРБАСА з Львова

В програмі:

- „Благодарний Бродяга“ Григорія Сковороди;
- Сцени з репертуару театру. Участь беруть актори: АНДРІЙ ВОЛДИКА, ОЛЕГ ДРАЧ, ТЕТЯНА КАСПРУК, НАТАЛІА ПОЛЮВАНКА, ОЛЕГ ШОУА

Регістр: Володимир Кучинський 28-го червня, 1994 р., 7:30 веч.

Україн Cultural and Cultural Center, Philadelphia, Pa. Тел.: (215) 643-1166

30-го червня, 1994 р., 7:30 веч. Ukrainian Institute of America, 2 E. 79 St. New York, N.Y.

Чи Ви знаєте, що УНСОЮЗ уділяє своїм членам:

- Перші гіпотечні позички (морттеджі) на купівлю власного дому;
- На 1-3 родинні доми, де живе власник;
- По достаттінні відсотках

Або, може Ви думаєте перефінансувати існуючу позичку.

Щоб довідатися більше про гіпотечні позички просимо Вас телефонувати на число:

(201) 451-2200 або 1 (800) 253-9862 (поза Н. Дж.)

РАІНА

ОМЕШКАНИХ
ЛЕФОНІЧО

Сквитки на поїзди
атрів